Aldrig tidigare sett

Denna målning föreställer en skulptur i tyg som med all säkerhet aldrig existerat i någon annan form än som just en målning. Det är en karakteristisk paradox för Torsten Andersson vars egensinniga konstnärskap, sedan 1950-talet, plöjt en helt egen fåra i den svenska konsten. Periodvis har dessa verk varit osynliga därför att upphovsmannen bestämt att de så skulle vara, det gav honom en möjlighet att arbeta utanför Tiden, detta monster som avkräver oss så många eftergifter och kompromisser. När han så släppt ut sina konstverk i det fria har de, i första hand, blivit något som andra konstnärer använt som måttstock för sin egen frihet och integritet och som vi andra förundrats över.

Torsten Andersson började måla på 1950-talet i ett spänningsfält mellan den tidens konkretism och en naturlyrisk abstraktion. Han kom

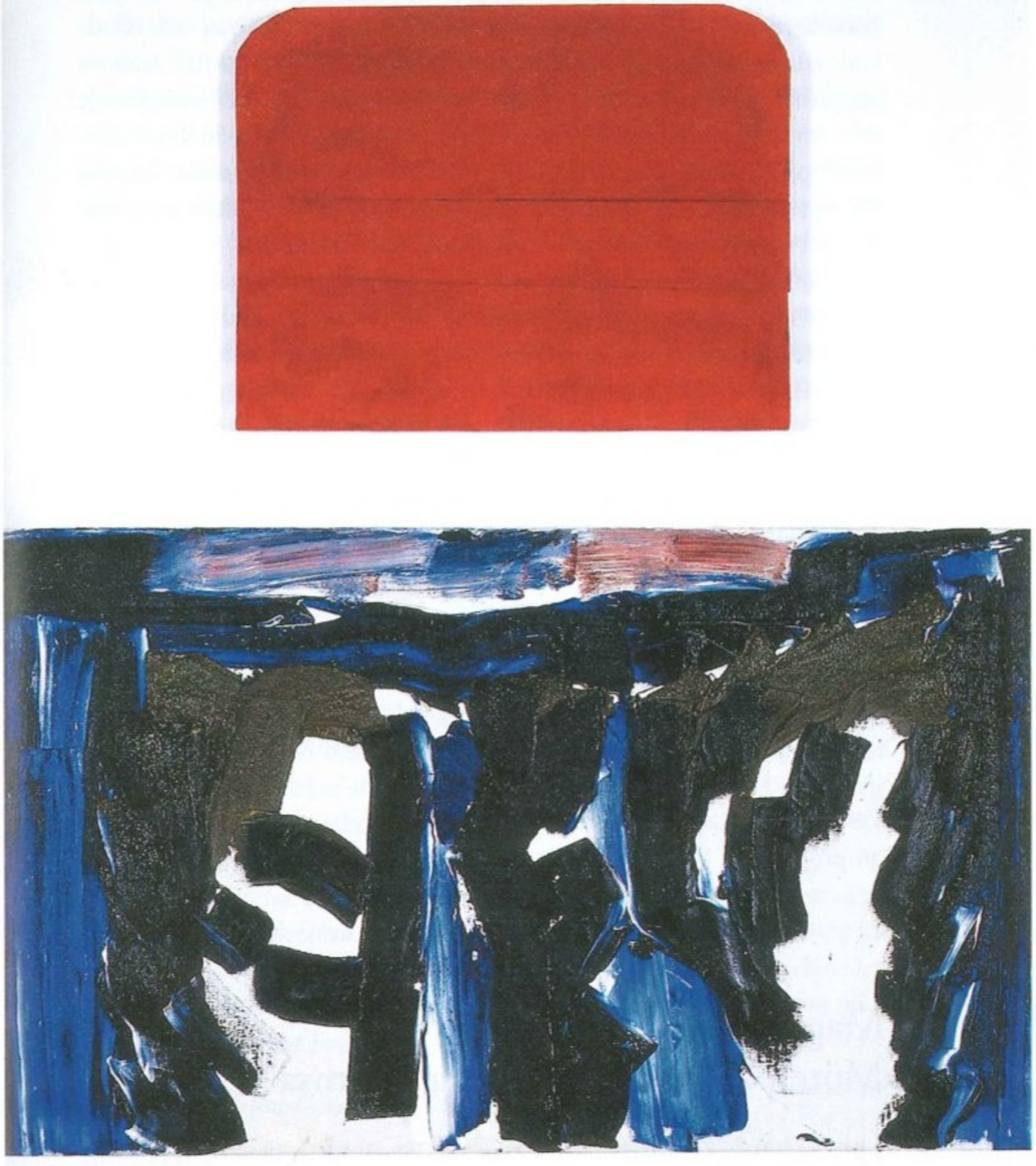

Thorsten Andersson: Solnedgång, 1962.

mycket snart underfund med att han inte sökte varken det ena eller det andra, konst var inte stil. Han bar på berättelser som ingen tidigare hade berättat och de krävde en formvärld som var oprövad och obrukad, ett personligt uttryckssätt som inte var privat. Detta fick honom att pröva hur långt man kunde avlägsna tecknet från det betecknade utan att bilderna förlorade kontakten med motiven. Bredvid sina kraftfullt uppspacklade vegetationsbilder hängde han en svartmålad planka för vattenyta eller en rödmålad dito för nedgående sol, bilder som blev mycket omdiskuterade, inte minst bland hans kollegor.

Efter den diskussionen drog han sig tillbaka och när han återkom så var det med målningar som föreställde företeelser och andra konstverk som aldrig funnits någon annanstans än just i dessa målningar. Där fanns allt från ett slutet allvar till en respektlös uppsluppenhet men, framför allt, en betvingande närvaro. Dessa former vars likar aldrig skådats krävde uppmärksamhet och respekt för sin egenart.

I de senaste årens "skulpturmålningar" har tygerna dykt upp som en slags välbekant vardaglighet med sina rutor, ränder och prickar. Där formuleras en ny paradox; medan det avmålade materialet känns tryggt i sin vardaglighet blir "skulpturerna" ännu mer oroande och gåtfulla.

Genom att måla något högst påtagligt och konkret som inte existerar någon annanstans än där, på den bemålade ytan, gav han målningarna en stark integritet. Att betrakta dessa bilder är som att snudda vid känslan av att leva för första gången.

Opublicerad, 2006